

haar geheelen omvang, maar men laat den arts niet toe, verdoovende middelen toe te passen, die onduldbare pijnen zouden kunnen stillen.

Al zal dus een belachelijk maken van dergelijke denkwijze niet geduld mogen worden, ernstige bestrijding van zulk een standpunt is dringend geboden.

Er is niemand, zelfs onder de felste tegenstanders van verzekering, die op het standpunt staat, dat hij ter voorziening in zijn materiele nooden absolute lijdelijkheid mag toepassen. Ook is er wel niemand, die zal leeren, dat hij een dreigend gevaar niet uit den weg zal mogen gaan. Wie zal op principieele gronden weigeren, mede te helpen aan het blusschen van een brand, aan het redden van drenkelingen, aan het toedienen van geneesmiddelen?

Waarom zijn er dan menschen, die niet van een bliksem-aflerder of van inenting of van assurance willen weten?

Ziekte en brand en verdrinking zijn toch ook gevaren, die van God's vaderlijke hand ons toekomen? Waarom mag wel het genezen gezocht worden, maar niet het voorkomen?

Er wordt een willekeurig onderscheid gemaakt tusschen gewone rampen en buitengewone. De buitengewone zijn dan bijzondere openbaringen van God's toorn en men leert, dat zij om die reden niet mogen worden tegengegaan.

Voor dergelijk onderscheid is echter geen andere grond aan te wijzen dan menschelijke inventie. Zulk onderscheid leidt tot een lijdelijkheid, waarvoor al evenmin eenige grond aan te wijzen is.

De mensch heeft actief te zijn, dit wordt door ieder erkend. Maar het afbakenen van die activiteit binnen beperkte grenzen is een niet op den Bijbel te baseeren leer, tenzij begrenzing om moreele of andere redenen (b.v. Zondagsrust) bepaaldelijk in den Bijbel wordt voorgeschreven. Te prediken, dat door God gegeven middelen wel als remedie, maar niet als preventie van rampen gebruikt mogen worden, beteekent een miskenning van gaven God's.

De mensch heeft leeren inzien, dat er in het verschijnen